

DE FRIE DANSKER

No 1

November 1942

2. Aarg.

KONGEN.

Med en Følelse af inderlig Glæde og lykkelig Befrielse har det danske Folk erfaret, at Kong Christian nu er paa Vej mod fuldstændig Helbredelse. Angstfulde Dage og Timer oplevede Folket hine Dage i Oktober, da Danmarks elskede Konge laa alvorlig syg, og en Bølge af varme Ønsker og kærlig Deltagelse gik imod Kongens Sygeleje paa Diakonissestiftelsen i København.

De Følelser, der fra det danske Folk strømmer Kongen i Møde, er blevet prøvet og lutrede. Vi ved nu alle med os selv, at her er ikke tale om svulstige "Kongerøgelser" eller opagiteret Stemning. Tiden har lært os mere end nogensinde før, at se op til vor Konge med det rolige Blik og den ranke Holdning. Hans Hjerter banker i Takt med hele det danske Folks, og af vort inderste Hjerter stiger varmere og inderligere end nogensinde før et ægtfølt: Gud bevare Kongen.

De Frie Danske

DANSK - TYSK KRISE.

Det begyndte i September -

Det er nu over en Maaned siden, der opstod en alvorlig dansk-tysk Krise. Ikke desto mindre er Befolkningen holdt i fuldstændig Uvidenhed baade om Krisens Opstaaen og dens Indhold. Dette har naturligvis foranlediget en Mængde Rygter. En Fremstilling af de virkelige Begivenheder er derfor paakrævet. Den skal gives her.

I September Maaned genoptog Tyskerne et Krav, der tidligere var stillet, men atter lagt til Side: De forlangte, at de danske Skibe, der sejler hertil med Kul fra Rotterdam, og som gaar tilbage med svensk Malin, skulde bevåbnes. Ligesom tidligere afslog den danske Regering dette Krav, der - saafremt det blev opfyldt - vilde være ensbetydende med, at vi kom i Krigstilstand med England. I et Pressemøde den 2 Oktober talte Udenrigsminister Scavenius om det tyske Krav "som mange synes er saa forfærdeligt". Denne Bemærkning synes, at vise, hvad Hr. Scavenius - og dermed naturligvis ogsaa den umyndige Gunnar Larsen - har været villig til at gaa ind paa for sit Vedkommende. Imidlertid, Regeringen afslog som sagt, og der blev stillet et dansk Møglingsforslag gaaende ud paa, at Danmark skulde overlade Tyskland nogle Skibe, der da skulde sejle under tysk Flag. Dette Forslag blev imidlertid ikke af vor Gesandt i Berlin, Hr. Mohr, overrakt den tyske Regering, thi forinden udbrød Konge- og Telegramkrisen.

En Konge af Danmark maa vide -

Krisens Indhold vil vist være nogenlunde kendt. Som Svar paa et Lykønskningstelegram fra Hitler til Kongens Fødselsdag svarede denne, idet han fulgte en 30aarig Praksis: Min bedste Tak, Christian R.

Tirsdag den 29 September indfandt den tyske Gesandt, Hr. Renthe-Fink, sig nu i Udenrigsministeriet og protesterede mod - som han sagde - "den uoprettelige Fornærmelse", som Kongens Telegram var. Hr. Renthe-Fink medbragte en tysk Note, hvori udtaltes: "En Konge af Danmark maa vide, at et Telegram fra den tyske Fører er en meget stor Ære, og et Telegram som Hans Majestat Kongens er en Fornærmelse ikke alene mod den tyske Fører, men ogsaa mod det stortyske Riges Folk. Den stortyske Fører vil vide at finde Midler og Veje til definitivt at hindre en Gentagelse." Noten sluttede med Meddelelse om, at Hr. Renthe-Fink var hjemkaldt, og at den danske Gesandt, Hr. Mohr, maatte forlade Berlin. Endnu samme Aften forlod Renthe-Fink Danmark, skønt Hr. Scavenius anmodede ham om at vente en Dag.

Det var Hitler selv, der blev fornærmet.

Den almindelige Optrættelse her i Landet var, at Fornærmelsen over Kongetelegrammet var et Paaskud, man fra tysk Side havde grebet i et Øjeblik, da man ønskede Forholdene i Danmark ændret. Øjensynlig mente Hr. Scavenius til at begynde med det samme: I et Pressemøde den 2. Oktober udtalte han nemlig, at han vidste ikke, hvad der laa bag Krisen. Opfattelsen har imidlertid vist sig urigtig. Sidst i Oktober er det fra forskellige absolut paalidelige Kilder oplyst, at Hitler virkelig, da han saa Telegrammet, fik et af sine velkendte Raserianfald. Man maa her erindre, at Hitlers

(Fortsættes næste Side)

Selvbevidsthed efterhaanden har naaet fantastiske Højder, men altsaa: Hitler blev personlig fornærmet, og denne til Belysning af Krisens Art meget vigtige Oplysning har man fra Udenrigsministeriets Side strengt hemmeligholdt. Den 29/9 afsendtes efter et Ministermøde en Note til Berlin, hvori udtales en Beklagelse over, at Telegrammet var blevet opfattet som en Fornærmelse, hvad der naturligvis ikke havde været Meningen. Hvis Kongens Alder og Helbred havde tilladt det, vilde han selv være rejst til Berlin for at faa Misforstaaelsen fjernet. Nu tilbød Kongen at sende Kronprinsen. -- Hele Oktober gik, uden at der indløb noget Svar fra Berlin. Man førte Nervekrig mod Danmark.

Hr. Scavenius's Uforskamtheder.

Under Pressemødet den 2/10 vakte det baade Forundring og Forargelse, at Udenrigsministeren benyttede Lejligheden til et Angreb paa Kongen. Hr. Scavenius erklærede, at Baggrunden for den tyske Note var det herskende "Kongehysteri", der var opstaaet som "Surrogat for en Førerdyrkelse", og som Kongen ikke selv havde medarbejdet, men snarere fremmet. Den svenske Konge, sagde S., havde stillet sig over Begivenhederne, saa han var i Stand til at mægle i en Konfliktsituation. Dette vilde den danske Konge være afskaaret fra, som Følge af den Placering, han havde givet sig selv. Vi spørger: Hvorfor har Scavenius, hvis dette var hans Opfattelse, ikke talt med Kongen derom. Det havde-bortset fra, hvad man iøvrigt mener om Udenrigsministerens uforskammede Kritik af Kongen, været hans selvfølgelige Pligt.

Efter at en Hr. Lemmer fra det tyske Udenrigsministerium sidst i Oktober havde været her i Landet for at afgive en særlig Rapport, gav Berlin det første Livstegn fra sig: man ønskede at se Hr. Scavenius. Søndag den 1/11 rejste Udenrigsministeren, og Dagen efter havde han sit Møde med von Rippentrop, der forlangte en ny dansk Regering, i hvilken kun fire Politikere maatte faa Sæde. De andre Medlemmer skulde tages udefra. Desuden skulde der gives Udenrigsministeriet og Justitsministeriet en særlig Bemyndigelse til at handle udenom Rigsdagen. Hr. von Rippentrop nævnte som Justitsminister Nazisten, Dr. jur. Popp-Madsen, som Scavenius dog afviste som aldeles uegnet. Ellers havde v. Rippentrop ikke stillet principielle Krav om danske Nazisters Optagelse i Ministeriet. Tirsdag kom Scavenius hjem, og der afholdtes Ministermøde og et natligt Møde i Ni-Mandsudvalget. Torsdag den 5' ankom Dr. Werner Best - gammel Nazist af SS-Typen - som "Befuldmægtiget". Han kom straks i Konflikt med General Hanneken, der i Fornærmelse forlod København den 6'. Det var et nyt Udslag af Konflikten mellem Parti og Hær.

Dr. Best optog straks Forhandlinger om den nye Regerings Dannelse. Den 6' havde han en Samtale med Nationalbankdirektør Bramsnæs, der af Rigsdagen var udset til Statsminister, og hvis Kandidatur var billiget af Berlin. Om denne Samtale vides intet paalideligt. Om Aftenen afslog Hr. Bramsnæs. Han paaberaabte sig private Grunde. Rigsdagen foreslog saa Landstingsmand Hauch. Han havde en kort Samtale med Dr. Best, der erklærede ikke at kunne acceptere ham. Naar Hr. Hauchs Kandidatur saa hurtigt blev slaaet ud, skyldtes det, at Fritz Clausen og Proprietær Hartel Natten mellem Fredag og Lørdag søgte Hr. Best og erklærede, at Hauch ikke nød Landbrugets Tillid.

Ministeriet Scavenius.

Allerede Tirsdag Aften mente nogle af de mest drevne Politikere paa Rigsdagen, at i sidste Øjeblik vilde Scavenius dukke op som Redningsplanken. Saaledes skete det ogsaa. Under Samtalen i Berlin havde von Rippentrop foreslaaet Scavenius at danne den nye Regering, men Scavenius havde sagt, at han næppe var den egnede Mand. Dermed mente han formentlig, at hans Upopularitet i Danmark og den Mangel paa Tillid, der møder ham i alle ærlige danske Kredse, var en Hindring. Dog, anderledes vilde det stille sig, hvis han i den sidste kritiske Time dukkede op som den eneste Mulighed, og det tør nu betragtes som givet, at hele Krisen, baade fra tysk og fra Scavenius' Side, blev drevet op i den Spids, hvor han kom til at staa som den eneste Frelser, hvis vi - hvad von Rippentrop havde truet med - skulde undgaa Seyss-Inquart, Forræderen fra Østrig, der senere blev Hollands Bøddel, som Rigskommissær. Lørdag Eftermiddag erklærede Hr. Scavenius sig da villig til at danne Regering. Skønt han er stolt af sin Upopularitet, og skønt han foragter "den offentlige Mening", var han dog klog nok til at forstaa, at der var Grænser for, hvad han som Statsminister kunde byde Danmarks Befolkning. Han stillede derfor følgende Betingelser: 1) De fem store Rigsdagspartier skulde billige hans Regeringsdannelse 2) Ingen Nazister skulde optages i Ministeriet 3) Kun tre af de nuværende Ministre skulde gaa. -Paa dette Grundlag er Hr. Scavenius, da vort Blad gaar i Trykken, ved at danne sin Regering. Situationen kan karakteriseres saaledes: Vi har faaet en Art Forretningsministerium, hvis Politik helt og holdent og udelukkende bestemmes af Erik Scavenius. Vi har faaet dette Ministerium med dets ganske utvetydige tyske Orientering i et Øjeblik, da Verdensbegivenheder oprulles i Afrika, samtidig med, at Russernes storslaaede Forsvar staaer fastere end nogensinde. I dette Øjeblik, da Krigens store Vendepunkt er inde, træder Erik Scavenius - Manden, der skrev den skamløse 8 Juli-Erklæring, Mønt- og Toldunionens Politiker, Fejlbergrænen, der baade i 1914-18 troede paa og nu har ført sin Politik paa en tysk Sejr - træder netop han til som Leder af al dansk Politik, og alle Rigsdagspartierne giver ham deres Velsignelse. Fra dansk Side har Krisens Forløb kun været en Given efter over hele Linjen. Var der slet ingen af dem, der tænkte paa Danmarks Aasyn udadtil - vort Aasyn i de Lande, der bliver Morgendagens Sejherrer.

-o-(o-

Massearrestationer af danske Borgere finder i denne Tid Sted over hele Landet. Mellem to og tre hundrede Kommuniste er foreløbig blevet fængslet, men Tallet ventes at blive meget højere. Blandt de arresterede er bl.a. Folketingsmand Axel Larsen, der har holdt sig skjult i mere end et Aar, Forfatteren Otto Gelsted, "Ekstrabladet's" Tegner, Niels Spot, Fabriksinspektør Jarner m.fl.

O T T E N D E A R M É

Hvor bankede ikke alle ærlige danske Hjerter, da Telegrammet kom, at den ottende Armé i Ægypten havde indledet sit Angreb mod General Rommels tysk-italienske Hær, og da Meddelelsen om Sejren den 4-5 November naaede os, udløstes vor utaalmodige Forventning og vort Haab i Taknemmelighed og i Tillid. Thi den ottende Armé bærer Verdensbefrielsen med sine Faner.

Dr. Gøbbels har forleden i en af disse Artikler, der bliver stadig mere triste, og som røber Regimets Angst, til sidst gjort et anstrengt Forsøg paa at give det mismodige tyske Folk et stort Fremtidsbillede. Han fortæller, at Vejen frem vel kan være tung og stenet, men forude venter en Tinde, og naar den snart er naaet, vil al den Jord, der ses derfra være tysk.

Det er i en velkendt Skikkelse, Dr. Gøbbels her optræder:

"Atter tager Djævelen ham med op paa et saare højt Bjerg og viser ham alle Verdens Riger og deres Herlighed, og han sagde til ham: Alt dette vil jeg give dig, dersom du vil falde ned og tilbede mig."

Fra den Dag, da Mørkets Engel lovede Verdenserobringen, har mange andre drømt den samme hovmodige Tanke. Den var Hitlers, da han begyndte Krigen i 1931. Hans Billede var fra et saare højt Bjerg at se ud over al Jord som tysk og med alle andre Folk som Slaver. Hans Ærgerrighed var at tilintetgøre Friheden overalt, at kvæle Tanken, at drabe Aanden og gøre alle Nationer til det nazistiske Barbaris Trælle.

Derfor er Kampen mod ham en Kamp for Verdens Frihed, den er en Kamp ogsaa for Danmark, for dit, for hver ærlig Danskers Liv. Og derfor er det, Verdensbefrielsen flyver med den ottende Armés sejrige Faner.

Vi vil ikke gøre os falske og alt for hurtige Illusioner. Det er muligt, der er lang Vej igen, men det var et Vendepunkt i Krigen, da ottende Armé ryddede Rommels Mindefelt og jog Tyskere og Italienerne tilbage over Ørkenens Sand. Den Dag tænkte nyt Haab for alle de lidende og martrede Folk, for alle de Lande, Nazismen vilde myrde. Og Tyskerne ved det, de ved, at de af alle Nationer er hadet, og at der ikke er det Land udenfor Tyskland, hvor ikke den ottende Armé følges med Taknemmelighed og med Haab, og hvor Hjerterne ikke banker, fordi denne Armé kæmper for Verdensbefrielsen.

Den kæmper ogsaa for Danmark. Lad saa hver Dansk i Ord og Handling være sig dette bevidst.

Den stakkels Lakaj, der forvalter Udenrigsministeriets Pressebureau, udsendte forleden til Bladene følgende Meddelelse: "I Anledning af forskellige Henvendelser, meddeler Udenrigsministeriets Pressebureau, at enhver Omtale af IOO-Aaret for P. Hiort Lorenzens nationale Fremtræden bør undgaaes."

Saadan ser denne Hr. Eskelunds Job ud. Den Mand, der "vedblev at tale Dansk" maa paa sin IOO-Aarsdag end ikke nævnes. Han er en suspekt Person, han var jo en ærlig og stor Dansker.

Meget vel, Hr. Lakaj. De faar Deres Vilje. Hiort Lorenzens Navn vil ikke blive nævnt af noget dansk Blad. Men Deres lille Communiqué er os af uvurderlig Betydning. Hvis nogen havde glemt denne nationale Mindesdag, har De nu opfrisket vor Hukommelse. "Han vedblev at tale Dansk". Lad os saa paa hver sin Post følge hans store Eksempel. Lad os tale Dansk, lad os føle og lad os handle Dansk. Lad ingen glemme, at den ottende Armé ogsaa kæmper for Danmark, men at dette medfører Forpligtelse til mere end passiv Venten. Lad enhver paa sin Post i Stilhed forstaa at fejre Hiort Lorenzens Minde.

-o-o-o-

ALLE DANSKE SOLDATER SKAL VÆK FRA JYLLAND.

I Slutningen af Oktober stillede General von Hanneken Krav om, at samtlige danske Garnisoner i Jylland skulde nedlægges inden 15 November. Den tyske General anviste alernaadigst de danske Soldater Plads paa Fyen og paa Lolland. Paa Sjælland maatte de ikke komme. Et nyt og ganske uøret Overgreb fra Tyskernes Side. De jyske Garnisoner maatte ovenikøbet kun medtage Soldaternes personlige Udrustning samt 10% af Garnisonernes Vaabenbeholdninger, Ammunition etc.

Som omtalt andet Sted i "De Frie Danske" overflytter General von Hanneken om kort Tid sit Hovedkvarter til "Lille Amalienborg" og Nyboders Skole bliver i denne Forbindelse omdannet til Hovedkvarterets Administrationskontorer. De danske Officersfamilier, der hidtil har boet i Kastellet og paa Ingeniørkassernen i København, har faaet Ordre til omgaaende Fraflytning.

General von Hanneken skal have begrundet sit Forlangende om de jyske Garnisoners Nedlæggelse med, at han ikke havde Tillid til de danske Soldater under en eventuel engelsk Invasion. Dette taler til stor Ære for de danske Officerer og for den menige danske Soldat.

-o-o-o-

En tysk Officer inklinerede forleden for en ung Dame paa en københavnsk Restaurant, men hun rystede paa Hovedet.

"Er det fordi jeg er tysk?", spurgte Tyskeren stødt.

"Nej", svarede Damen, "det er fordi jeg er dansk..."

DET ER EN ARESSAG FOR ENHVER ÆRLIG DANSKER AT BÆRE ENTEN KONGEEMBLEMET ELLER DANNEBRØG PAA SIG, OG HUSK AT SÆTTE DET LILLE MÆRKE PAA OVERTØJET, NAAR DE GAAR UD...

EN CIVIL FRIKORPS-DANMARK-BANDIT
DRÆBER CAFE GÆST MED REVOLVERSKUD.

Og saarer Værten og to andre Gæster alvorligt.

Fredag den 16 Oktober er der paa en københavnsk Cafe sket et Mord, som den danske Presse ikke har maattet omtale, fordi Morderen er en af de saa berygtede Frikorps-Danmark-Folk. Den frygtelige Begivenhed fandt Sted nogle faa Dage efter, at det saakaldte "Frikorps" var rejst, men paa et Tidspunkt, hvor der endnu befandt sig ca. 30 af disse Banditter i København. Et Par Dage efter Mordet fik ogsaa disse Banditter Rejseordre og blev sendt afsted til Letland.

De nærmere Omstændigheder ved Mordet er følgende:

Ved 21-Tiden indfandt et Selskab, bestaaende af to Herrer og to Damer, sig i "Werners Cafe", Kapelvej 15 paa Nørrebro. Der var ingen af de Tilstedeværende, der kendte de fire nye Gæster, og ingen anede paa dette Tidspunkt det mindste om, at en af Herrerne i Selskabet var en Frikorps-Mand, da Banditten nemlig var i sit civile Tøj. Selskabet nød en Del Drikkevarer og var noget berusede, da det ved 23-Tiden anmodede Bufetjomsfruen om at sørge for en Lillebil.

Bilen kom imidlertid ikke med det samme, og Selskabet, der ventede ude paa Gaden, tabte hurtigt Taalmodigheden. Først kom den anden Herrer i Selskabet ind paany i Cafeen og spurgte i en brøsig Tone, hvor Bilen blev af. Der blev svaret, at den maatte være der hvert Minut.

Et Øjeblik efter indfandt Frikorps-Banditten sig i Cafeen og raabte op om, hvor Bilen blev af. Endnu paa dette Tidspunkt var der ingen i Cafeen, der havde den mindste Anelse om, at man stod overfor en af Fritz Clausens berygtede Forbrydere, og en Gast, der sad i Nærheden af Indgangsdøren, sagde henvendt til den støjende Person i Døren: "Kan du saa se at komme ud." Herover blev Frikorpsmanden, der forøvrigt hedder Karl Petersen, saa rasende, at han skreg ud over Cafeen, at han stod under Værnemagtens Beskyttelse, og at han havde skudt mindst 3000 Russere, og at han nu skulde sørge for, at hele Bulen pr. omgaaende blev ryddet.

Værten, Hr. Hvidberg Madsen søgte straks at berolige Banditten. Han fik ham ogsaa ud af Cafeen og fik lukket Døren til, men i det samme træk Petersen sin Revolver og gav sig til at fyre løs. De to første Skud ramte et Ølskilt udenfor Cafeen. De næste derimod gik gennem Døren og ramte Værten i Laaret, ligeover Knæet. Banditten havde nu faaet aabnet Døren og fyrede atter løs. Denne Gang ramte han en Typograf Engberg og en Chauffør Pedersen, der begge blev saaret i Benene. En tilfældig Gast, der befandt sig i Lokalet, Tjener Charles Hansen fra Kapelvej 32, vilde prøve at fraryste Revolveren fra den gele Mand, men blev i samme Øjeblik ramt i Brystet af flere Revolverskud og sank døende om paa Stedet.

Efter en yderst drabelig Kamp blev Banditten overmandet, og da Politiet kom for at hente ham, var hans Ansigt til Gengæld helt ukendeligt. Petersen er senere overgivet til det tyske Politi. Tjener Charles Hansen døde paa Vej til Hospitalet og Familien fik senere Ordre til i Dødsannoncerne at skrive, at den Afdøde var omkommet ved et Ulykkestilfælde.

-o-o-o-

HVORFOR KØBENHAVNS BORGERREPRESENTATIONS FORMAND MAATTE GAA.

Fredag den 16 Oktober indeholdt Dagspressen en kort Ritzau-Meddelelse om, at Københavns Borgerrepræsentations Formand, Landsretssagfører Karmark Rønsted paa et Møde Aftenen forud havde nedlagt sit Formandsmandat, men som saadvanlig skulde Befolkningen holdes i Uvidenhed om Baggrunden for en saadan opsigtsvækkende Begivenhed. Ikke et Ord stod der i Ritzau-Meddelelsen om Grunden til Mandatnedlæggelsen. Vi skal derfor oplyse følgende:

Landsretssagfører Karmark Rønsted havde aabnet Borgerrepræsentationens Møde med a oplyse, at han paa Borgerraadets Vegne havde sendt Kongen et Lykønskningstelegram i Anledning af Fødselsdagen, og at Kongen som Svar paa denne Fødselsdagshilsen havde sendt følgende Telegram: Min hjertelige Tak, Christian Rex.

Hr. Karmark Rønsted gjorde nu her en lille Kunstpause og tilføjede derefter: Ja, jeg formoder ikke, at der er nogen i denne Forsamling, der ønsker at protestere mod Telegrammets Ordlyd...

For at komme "Forrædderlandet"s Medarbejder, der sad i Referentlegen i Forkøbet, samledes Borgerrepræsentationens Socialdemokrater til Gruppemøde endnu samme Aften, og heri opfordredes Hr. Karmark Rønsted til at nedlægge sit Mandat paa Grund af Hentydningen til Hr. Hitlers Uafindtlighed. Hr. Karmark Rønsted indvilligede og der gik derefter Ilbud til Statsminister Bühl, der befandt sig til Vandrelaugets Møde i Old Fellow Palæet, og efter at være blevet sat ind i Situationen, accepterede Statsministeren den trufne Beslutning.

-o-o-o-

HUSK AT GIVE DE FRIE DANSKER VIDERE, NAAR DE HAR LÆST DET.

RYSTENDE OPLYSNINGER OM SUNDHEDSFORHOLDENE I AALBORG

Den 3' Oktober udsendte Udenrigsministeriets Pressebureau et Forbud mod enhver Omtale af en udsendt Medicinalberetning vedrørende Sundhedsforholdene i Aalborg. Heller ikke denne frygtelige Sandhed maa komme til Befolkningens Kundskab, fordi den ubarmhjerteligt afslører hvilke Ulykker, den tyske Svøbe har medført for Befolkningen i Danmarks fjerdestørste By.

Af Amtslægens Beretning fremgaar det, at der navnlig har været en rystende Stigning i Antallet af veneriske Sygdomme. I 1941 har der saaledes ialt været behandlet 658 nye Patienter og hertil kommer 116 Tilfælde, der er blevet overført fra 1940. Af de behandlede Tilfælde var 24 Søfolk, mens 750 var Folk fra Byen. Før Krigen var Tallet nede paa godt 300 Tilfælde om Aaret, men i 1941 kom der en kolossal Stigning helt op til 658, eller med andre Ord et Par nye Tilfælde i Døgnet. En Femtedel af samtlige nye Kønssygdomstilfælde forekommer saaledes i Aalborg, en Procentdel, der nok kan give Stof til Eftertanke. I 1938 var kun 28,5% af Patienterne Kvinder, men i 1941 var Procentsatsen steget til 49 - eller 321 venerisk smittede Kvinder, 131 af dem var under 20 Aar, 32 endda under 16 Aar, ja flere af dem endda i den skolepligtige Alder. Amtslægen skriver videre i sin Beretning, at den hurtige og bekvemme Behandlingsmetode har været medvirkende til, at der kommer saa mange nye Tilfælde, idet Befolkningen er blevet mere ligegyldig og letsindig. Mange af Pigebørnene har vist sig at være underlødige i Inteligens. Et betydelig Antal af de Pigebørn, som Aalborg Sædelighedspoliti har maattet tage sig af i yderst forkommen Tilstand, har været unge naive Piger fra Landet, der er løbet af deres Pladser for at gaa paa Eventyr i Byen.

Samtidig oplyser Amtslægen, at der overalt fra Amtet meldes om Fnat i tusindvis af Tilfælde, og at ogsaa Luseplagen breder sig med rivende Hast.

-o-o-o-

DEN DANSKE MINISTER I AMERIKA FAAR NY MEDARBEJDER

Den unge danske Diplomat, Oscar Husum, der var knyttet til Gesandtskabet i Lisbon, men som nægtede at efterkomme en Ordre om at vende tilbage til København, er før kort Tid siden ankommet til Washington og har stillet sig til Raadighed for Minister Kauffmann. Hr. Husum vil komme til at gøre tjeneste som Sekretær ved Generalkonsulatet i Chicago og Montreal.

Hr. Johannes V. Rechendorff, der hidtil har gjort Tjeneste som Vicekonsul i Generalkonsulatet i Montreal, er fra 1' November blevet knyttet til Gesandtskabet i Washington som Legationssekretær.

-o-o-o-

HVAD PRESSEN HELLER IKKE MAA SKRIVE OM

Den fuldstændig grundlovsstridige Pressecensur, der udøves fra Udenrigsministeriets Pressebureau, har i Løbet af Oktober Maaned blandt andet fremsendt nedenstaaende Censurbestemmelser til den danske Dagspresse:

- den 7' : Paa given Foranledning skal det paa det alvorligste indskræpes, at Reportage vedrørende Luftværnsild (Luftalarm) under ingen Omstændigheder maa bringes paa Forsiden og højst med 2-spaltet Overskrift.
- den 7' : Rigspolitiet beskæftiger sig for Tiden med Planer om Oprettelse af enkelte Politikaserner paa forskellige Steder i Landet. Disse Planer maa ikke gøres til Genstand for Omtale i Pressen.
- den 8' : Dagbladene erindres om, at Telegrammer om Standretdomme i Norge kun maa bringes 1-spaltet, og at de ikke maa bringes i stort Udstyr og ikke paa Forsiden. Dette Stof maa ikke omtales paa Bladenes Spisesedler.
- den 9' : Der maa indtil videre ikke bringes nogen Anmeldelse eller anden Omtale af Kaj Munks Bøger "Erindringer, Foraaret saa sagte kommer" og "Med Sol og megen Glæde".
- den 12 : En Meddelelse om, at forskellige danske Militære og militære Kontorer rykker ud af Statskasernen i Tønder maa ikke offentliggøres eller omtales. Meddelelsen er ved en Fejl overgivet Pressemand i Tønder fra Garnisonens Side.
- den 12 : En af Amtslæge Skot Hansen udsendt Medicinalberetning for Hjørring Amt maa ikke omtales. Andre Medicinalberetninger, der maatte fremkomme, bedes forelagt forinden eventuel Offentliggørelse. (Amtslæge Skot Hansens Beretning falder fuldt og helt i Traad med Aalborg-Lægens Beretning, som omtales andet Steds paa Siden. Red. Ann.)
- den 14 : Billeder fra Begravelse af engelske Flyvere kan fremtidigt ikke forventes godkendt.
- den 14 : Bladene anmodes om ikke at bringe eller omtale Østre Landsrets Dom, efter hvilken Vilfred Petersen er ikendt en Bøde for at have ophængt Sprællemænd (forestillende Fritz Clausen Red. Ann.) i sit Kontorvindue.
- den 21 : Bladene bedes undlade at meddele, at nogle danske Fiskere ved Skagen driver Fiskeri for finsk Regning.
- den 30 : Enhver Omtale af IOO-Aaret for P. Hiort-Lorenzen's nationale Fremtræden bør undgaas.

-o-o-o-

 T Y S K E R N E S R E V A F D E D A N S K E T O R P E D O B A A D E ,

De tyske Krav om Ministeriet Staunings Afgang.

Da Scavenius og Renthe - Fink led fælles Nederlag.

Af J. Christmas Møller.

I det i London udkomne Blad "Frit Danmark" offentliggør fhv. Handelsminister Christmas Møller for Tiden en Artikelrække, der omhandler Forholdene i Danmark under den tyske Besættelse. I Numret for den 8 Oktober d.A. skriver Christmas Møller om ovenstaaende Emne, og vi tillader os at aftrykke den i høj Grad oplysende og interessante Artikel.

I en tidligere Artikel har jeg givet en Skildring af Ministerkrisen i Januar 41. Statsministeren havde ofret et vigtigt Princip ved at gaa med til at lade et Folketingsmedlem tvinge ud af Rigsdagen. Han havde med Nød og neppe reddet sine to egne, Hedtoft-Hansen og H.C. Hansen, saaledes, at de kunde blive i Rigsdagen, hvor de fortsat er, men paa Bekostning af, at de maatte trække sig tilbage fra deres ledende Poster indenfor Socialdemokratiet og ligeledes paa Bekostning af, at den socialdemokratiske Propaganda- og Agitationscentral H.I.P.A. maatte indstille sin Virksomhed. Til Hedtoft-Hansens Efterfølger som Partiformand vælges Alsing Andersen, den tidligere Forsvarsminister og nuværende Finansminister. Ministeriet havde dog holdt godt sammen under hele Krisen, men Tyskernes Hensigter var jo ogsaa for taabelige og øjensynlige, saa det manglede blot, at Ministeriet ikke skulde holde sammen.

Men dette Sammenhold gælder dog ikke Scavenius og Gunnar Larsen, og inden jeg gaar over til at skildre den vigtigste Begivenhed: Rovet af vore Torpedobaade, er der maaske Grund til at sige et Par Ord om dette Forhold. Ikke saa meget, eller slet ikke, om Gunnar Larsen, for han spillede ingen Rolle, men var kun selvanden til Scavenius. For ham var Ministerkrisens Forløb derimod et ganske katastrofalt Nederlag. Ja, saa beskæmmende formede Tingene sig for Scavenius, at man med rette kan tale om Scavenius og Renthe-Finks fælles Nederlag.

Scavenius havde, som alt skildret, straks stillet sig paa det Standpunkt, at Stauning maatte bøje sig for det tyske Krav og gaa. Det var naturligvis det modsatte Standpunkt, en dansk Udenrigsminister burde have. Det var hans Pligt at være den første til at sige Nej. Men Scavenius hævdede det Syaspunkt, at man maatte bøje sig - og det viste sig at være forkert. Der var ingen Anledning hertil. Det viste sig, at der ikke stod tilstrækkelig Magt bag Renthe-Fink. Og derfor blev Ministerkrisens Forløb, med at de alle blev reddede, et meget stort personligt Nederlag for Udenrigsministeren. Han havde paa et saa afgørende Punkt taget Fejl, og hans Position paa Rigsdagen blev unægtelig ikke forbedret derved. Den blev om muligt næsten slettere end nogensinde før.

Desværre sejrede Hr. Scavenius paa et andet Punkt. Samtidig med, at Tyskerne stillede Krav om Endring i Ministeriets Sammensætning, stillede den tyske Marine Krav om, at Danmark skulde aflevere vistnok 8 af sine Torpedobaade. Dette Krav var i det mest flagrante Uoverensstemmelse med de tyske Løfter, der som bekendt gik ud paa, at Danmark skulde beholde sine Vaaben.

Denne Begivenhed er et godt Eksempel paa, hvad den tyske Officersære er værd. Det kan ikke være forkert at fremhæve, at selve den saakaldte Storamiral Ræder havde givet Udtryk for sin "Sorg" over Overfaldet paa Danmark, og havde forsøgt at indbilde Befolkningen, at det var med oprigtig Beklagelse, at Tyskerne havde været "tvunget" til at handle saaledes. Men Danmarks Flaade skulde nok blive behandlet anstændigt osv.. Begivenhederne viste nu igen, hvad det hele var værd. Man beklagede i allerhøjeste Grad, at det var nødvendigt at tage Skibene, men blev de ikke godvilligt udleverede, maatte Tyskerne tage dem med Magt.

Det skal siges til de fleste af Ministrenes Ros, og nævnes bør sikkert først og fremmest Forsvarsminister Brorsen, at de strittede imod Lange, og det er ikke for meget at sige, at der ogsaa næsten var Ministerkrise paa dette Spørgsmaal. Men Scavenius sejrede altsaa desværre, og Ministeriet og Rigsdagen bøjede sig og udleverede 6 Torpedobaade, 5 af de nye og 1 af de gamle. I Overensstemmelse med hele den Linje jeg har anlagt for denne Artikelrække, skal jeg ikke kritisere, at man bøjede sig. Ulykken var her, som saa ofte før og senere, at man aldrig havde gjort Stillingen op og formet klart og bestemt det Standpunkt, man vilde staa paa, et Hertil-og-ikke-længere, men at selve Indholdet af den Politik man førte, var at prøve paa at klare sig igennem.

Og saa lod man da Tyskerne hente de 6 Torpedobaade. Det blev hurtigt bekendt over hele Landet, at da Torpedobaadene blev afleverede Onsdag den 5 Februar, var Flagene paa Halv paa Holmen og paa Orlogsvarftet, og det var heller ikke nogen Hemmelighed, at det var efter allerhøjeste Ordre, at dette skete. Befolkningen værdsatte i meget høj Grad, at Kongen paa denne Maade havde givet Udtryk for Befolkningens og sin egen Stemning, og det var utvivlsomt en af de Handlinger fra Kongens Side, som knyttede ham meget nær til hele Folket.

For hele Udviklingen i Forholdet mellem Danske og Tyske betød, hvad her er skildret, saavel om Kravene angaaende Ministeriets Omdannelse som om Torpedobaadene, en meget alvorlig Skarpelse af Situationen. Tyskernes Løftebrud og uforskammede, uordholdende Optraeden smedede Partierne sammen og styrkede den danske Front overmaade meget.

KENDT KØBENHAVNSK BLADMAND ARRESTERET.

Det svenske Blad "Dagens Nyheter" meddelte den 2 Oktober, at Peter de Hemmer Gudme, en kendt københavnsk Skribent og Journalist, var blevet arresteret. Han var netop vendt hjem fra en af sine hyppige Foredragsrejser i Provinsen, og Arrestationen fulgte umiddelbart efter, at den nazistiske Presse havde rettet et voldsomt Angreb paa ham for "nationalt Ophidselsarbejde".

"De Frie Danske" kan kun bekræfte Rigtigheden af den svenske Bladmeddelelse. Redaktør Peter de Hemmer Gudme, en Broder til "Politiken"s Redaktionssekretær Sten Gudme, der tog Billetten til London sidste Aar, blev arresteret paa sin Fødselsdag. Midt under Fødselsdagsfesten indfandt to Kriminalbetjente sig, og bad Hrr. Gudme om at følge med, da han var sigtet for det traditionelle, at han gennem sine Foredrag havde "bragt Forholdet til en fremmed Magt i Fare".

Peter de Hemmer Gudme blev indsat i Vestre Fængsel, og her sidder den kendte Skribent og Bladmand fremdeles. Han blev ganske vist frikendt af Domstolen, men de indviklede "Retsforhold", der for Tiden hersker her i Landet, har bevirket, at Peter de Hemmer Gudme - paa trods af Frifindelsesdommen - fremdeles sidder bag Laas og Slaa i Vestre Fængsel. Peter de Hemmer Gudme, der nu er blevet et Offer for de rotsløse Tilstande, der råder her i Landet, er 44 Aar gammel. Han deltog i den finsk-russiske Krig i 1917-1918 som Frivillig og tog derefter teologisk Embedseksamen. I 1929 blev han knyttet til "Berlingske Tidende", hvor han var til 1934, da han blev "Nationaltidende"s Udenrigsredaktør. Han forlod i 1940 dette Blad, og har ved Siden af sin nationale Virksomhed som Foredragsholder, været Konsulent ved Gyldendal, ligesom han selv har udgivet nogle Bøger. Det vil blive vanskeligt for Tyskerne at anklage Gudme for kommunistisk Virksomhed, saaledes som Aaklagen jo ellers automatisk lyder mod de Folk, der vover at tale Tyskerne og Nazisterne imod. Gudme kæmpede som nævnt som Frivillig under den finske Frihedskrig i 1917-18, og hans Bog "Finland, Nordens Østfold" var tilegnet hans Kammerater fra Wasa-Batalionen. Saa i dette Tilfælde kommer Tyskerne i virkelig Bekneb. Det er kun sørgeligt, at den danske Regering befinder sig i en saadan Afmagt, at den fremdeles maa springe efter de tyske Ordre, og spørre gode danske Mænd inde bag Fængslets Mure.

-o-o-o-

"NIELS EBBESEN" I KANADISK BLAD.

Det skandinaviske Maanedssblad i Toronto "Scandinavian News" har i sit September-Nummer paabegyndt Offentliggørelsen af en engelsk Oversættelse af Kaj Munks historiske Drama om Niels Ebbesen. Skuespillet introduceres med den gamle Beretning om Niels Ebbesens Daad, saaledes som den er fortalt i Folkevisen. I Introduktionen citeres bl.a. følgende Linier fra Folkevisen:

Gud glæde din Sjal, Niels Ebbesen.
Om du ilive vaar,
saamangen Tydsk i Danmark,
den samme Vej skuide gaa.

-o-o-o-

CHURCHILL-DRENGENES DRAMATISKE FLUGT FRA AALBORG ARREST.

De fleste af de berømte Drengene fra Aalborg, der var Medlemmer af den berømte Churchill-Klub, er nu begyndt at afsone den meningsløse haarde Straf, som blev tildelt dem for nogle Maaneder siden. Afsoningen finder Sted i Fængslet i Nyborg. De tre ældste Deltagere, nemlig Brødrene Kaj og Alf Houlberg samt Knud Andersen Hornbø, basluttede dog at appellere Dommen til Højesteret, og indtil denne Dom falder, opholder disse tre Medlemmer af Churchill-Klubben sig i Aalborg Arrest. Drengenes Navne har iøvrigt fornylig paany været paa alle Danmarks Løber i Aalborg paa Grund af deres fantastiske Flugt fra Arresten. Paa Grund af Pladsmangel i Arresthuset var de blevet stuvet sammen i een Celle, og for at de ikke skulde falde sammen havde de faaet Lov til at staa og lave Modelplaner. En Dag lykkedes det saa en yngre Broder til Kaj og Alf Houlberg, nemlig Tage Houlberg, at faa en Metalsav med ind i Cellen under et Besøg. Det lykkedes dem saa at save Cellens Jernstænger over, men bagefter fastgjort dem saaledes, at der skulde rykkes haardt til, for at de skulde gaa ud af deres Leje. Om Natten krøb de saa ud af Vinduet, balancerede hen ad en Mur til et Træ, hvorfra de kunde klatre ud i Friheden. Paa denne fikse Maade lykkedes det for de tre Indespærrede at foretage en Række natlige Udflugter til deres Bekenkte i Aalborg. En af de fængslede Brødre gik saaledes ofte paa Sabotagetogter, hvorunder han antændte tyske Biler og klippede Telefontraade over. Naar det begyndte at lysne indfandt de sig paany i Cellen. De raske Drengene blev selvfølgelig mere og mere dristige og efterhaanden tog de deres Aftenture allerede fra Kl. 22. Da der en Aften blev Luftalarm gik det imidlertid galt for de to Brødre, der ikke turde gaa ned i et offentligt Beskyttelsesrum for ikke at blive genkendte. De blev i Stedet gaaende paa Gaden, men her blev de antastet af en Betjent, og da de ikke havde Legitimationskort var Situationen selvfølgelig gruelig gal for de unge Mennesker. De blev ført til Politistationen og blev meget hurtig genkendte. De tre Medlemmer af Churchill-Klubben er nu blevet indsat i en mere sikker Celle og Tage Houlberg blev ret hurtigt efter anholdt og har nu ogsaa taget midlertidigt Ophold i Arresthuset i Kong Hansgade i Aalborg.

-o-f-o-

VI RETTER SØGELYSET MOD EN "DANSK" POLITIMAND.

Utrolig Optræden af Kriminalassistent Øst.

Paa en lille Sidevej i et københavnsk Yderkvarter udspillede for nogen Tid siden en Tragedie, der viser et koncentreret Billede af Landet idag. To danske Mænd staar overfor hinanden. Der falder et Par Pistolskud, og da andre danske Mænd kommer til, findes den ene dræbt og den anden døende.

Den ene er en Politimand, saa vidt vi ved en Mand, som Folk er flest i dette Land, altsaa en Mand, der ved de Lejligheder, hvor Tyskerne har kommet paa Tale, har ytret sin Harme over dem og al deres Færd og Væsen. Som maaske, som mange andre danske Mænd, har han over en Kop Kaffe udtalt Haabet om, at den Tid, da vi kan sparke Tyskerne ud af Landet, snart maa være nær. Den anden er en dansk Mand, der har meldt sig til aktiv Kamp mod Tyskerne. Paa livsfarlig Maade er han kommet her til Landet for at yde sin Indsats i den Kamp, der vil resultere i Tysklands Nederlag og dermed Danmarks Frihed og Selvstændighed, altsaa netop det, Politimanden ved Kaffebordet udtalte ønsket om maatte ske. Et dristigt Arbejde, der har Livet som Indsats og Døden for Øje i Form af den Gifftablet, som han tog for ikke at falde levende i Tyskernes Hænder, og derved maaske blive tvunget til at røbe Hemmeligheder...

Nu sættes alle Sejl til, Tyskerne hovrede. Der kan I se hvilke nederdrægtige Midler, at Engländerne anvender i deres Krig. Ikke en Gang en dansk Politimand, der gør sin Pligt, undser de sig for at myrde -umettbehrlich. Og Politiledelsen er chokeret. Forførdeligt, at der kan falde en dansk Politimand i Krigen, hvis Maal ogsaa er Danmarks Frihed. Det gælder nu om at finde en egnet Politimand til Eftersøgning af "illegale Virksomheder", en tilstrækkelig samvittighedsløs Mand, der uden Skrupler vil gaa Tyskernes Brinde og jage enhver, der kæmper for Danmarks og Rettens Frihed, med alle til Raedighed staaende Midler. Og en saadan Mand finder saa Politiledelsen i Kriminalassistent Øst! Her har man en Mand, som i sin brandende Argerrighed er parat til at sætte sine Forældre i Tugthuset, hvis det kan hjælpe ham til den eftertragtede Politikommissærtilitel. Og nu gaar det løs med Arrestationer, Husundersøgelser og Trediegradsforhør over alle de Venner og Paarørende af de Impliørde, som man overhovedet kan opdrive.

Tak du din Gud, min Søn, at du ikke kom for Ribe Ret... Ingen Tysker kunde gaa ind til sit Arbejde med større Iver end Hr. Øst, og en Dag hører vi saa, at han "under Revolverkamp med en Mand, der drev illegal Virksomhed" ved et Mirakel er undgaaet Døden. Der blev skudt paa ham, men et Baltespænde afbødte Projektilet, og i Selvforsvar skød han og en Politimand Angriberen ned. Denne officielle Fremstilling er løgnagtig. Obduktionserklæringen viser, at Øst's "Angriber" (vi skal af Hensyn til Familien ikke paa nærværende Tidspunkt nævne Navnene paa disse to danske Mænd, der ontale her, og som begge har ofret Livet i Kampen for Danmarks Frihed) havde faaet den ene Arm brækket og den anden vredet af Led. Han havde 18 Skudssaar, deraf det ene i Hovedet, der var svartet af Krudtslam, altsaa et Berørings- eller Nærskud. Paa Grundlag af de Undersøgelser, det er lykkedes os at anstille, kan vi rekonstruere Billedet saaledes: Den unge Dansker stod med Ryggen til, da Øst og hans Ledsager kom ind i Stuen, men da den unge Dansker fremfor alt ikke vilde falde levende i Politiets Hænder, forsøgte han at skyde sig, da han ikke var i Besiddelse af noget Gift. De to Politimænd vilde imidlertid have den Fjer i Hatten at aflevere ham levende til Tyskerne, og de sprang derfor til og vrod hans Arme om paa Ryggen, hvorved Kvæstelserne tilføjedes ham og hvorved hans Pistol gik af. Skudet prellede af mod Øst's skudsikre Vest, hvorpaa de to Politimænd tømte deres Pistoler i den værgeløse Mand. De fleste af Skudene er affyret, medens Ofret laa paa Gulvet, og dette er i hvert Fald Tilfældet med Skudet i Hovedet. Her var vel nok en Chance for straffrit Skyderi. Ofret var fuldstændig værgeløst og der var ingen Chance for, at nogen i den nærmeste Fremtid vilde drage dem til Ansvar. I hvert Fald ikke saa længe Tyskerne var her i Landet.

O. Hr. Øst faar Ducør for sin behjertede Optræden. Vi misunder sandelig ikke Øst disse Judaspænge. Han har valgt, og maa nu se at sikre sig økonomisk, medens Tid er - og iøvrigt haabe paa, at Tyskerne en Gang kan faa Brug for ham i Tyskland, for herhjemme Hr. Øst... Naa, den Tid...

Hvorvidt Hr. Øst's Overordnede, Hr. Ejvind Larsen og Politikommissær Odmær er særlig danskfjendtlige, skal vi lade være usagt, da disse Herrers Forhold endnu er paa Undersøgelsesernes Stadium. Maaske er de blot paa Grund af Usikkerhed og Vaklen kommet i slet Selskab, men vi skal love at følge d'Herrers fremtidige Færd med en ganske særlig Interesse. Husk stadig paa, at der kommer en Tid efter denne, og at denne langselsfuldt ventede Tid nærmer sig med hastige og sikre Skridt...

-o-o-o-

V e d D e

at en af den forløbne Månedes politiske Donne har ramt Sekretæren i Dansk Typegraf-forbund, Svend Johansen, der har faaet 4 Måneders Fængsel, fordi han paa et Møde i Aarhus har udtalt sig om de "danske Nazister" paa en Maade, som ikke behagde deres tyske Herrer og Læremestre,

at Fagbladet "Grafisk Teknik" har faaet en Bøde paa 50 Kr for i sit sidste Nummer at have bragt nogle faglige Artikler om engelske og amerikanske Forhold.

HOLLÆNDERE HILDES PAA AALBORG JERNBANESTATION

Fornylig var der stor Afrejse af Organisation Todts Medlemmer fra Aalborg Jernbanestation. Imidlertid var det rygtedes blandt Befolkningen i Aalborg, at der var en Del Hollændere imellem, og da Tiden nærmede sig for Togets Afgang, nyldrede det ind paa Perronen af en Række gode danske Borgere, der foranstaltede en onestaaende Hyldest til vore hollandske Venner. Hollænderne fik i massevis af Gaver og Blomsterbuketter, og der blev raabt Hurra og udvekslet hjertelige Hilsener. Togets Afgang blev en Del forsinket og under den almindelige Virvar paa Banegaarden saa ikke mindre end 22 Hollændere deres Snit til at forsvinde.

Bravo, Aalborg, I Aalborgensere er virkelig et Eksempel til Efterfølgelse.

-o-o-o-

LANDSFORRÆDERISK PROFITBEGÆR.

Noget af det, der virker mest forstemmende, er at iagttage, hvorledes visse Firmaer indenfor det danske Erhvervsliv i deres Profitbegær søger at udnytte Besættelsen til egen Fordel ved med alle Midler at søge opnaaet den største mulige Salg af Varer til Tyskerne. Og da det i mange Tilfælde drejer sig om Varergrupper, der end ikke strækker til til Landets egen Befolkning, er deres Forhavende nærmest en landsforræderisk Gerning.

Naturligvis kan Forretningsfolk ikke helt undgaa at sælge til Tyskerne, men de bør ikke strække sig videre end absolut nødvendigt, en Retningslinie, Regeringen ogsaa har angivet i sine Forordninger om Salg af Varer til den tyske Værnemagt.

Og gaar det saa vidt, som de to københavnske Forretningsdrivende, Grosserer Waddil paa Vesterbro, der uddeler Rabatkort paa tyske Kaserne, eller som Skotøjshandler Hector paa Frederiksberggade, der for at stimulere Tyskernes Købelyst har ladet sin Forretningsfører, Hr. Petersen uddele 80% Haandsabe med den mest serville og slædske Mine, saa gaar det ud over alle Grænser.

Nu og da indtraffer dog ogsaa mere oplivende Momenter. Saaledes befinder Kunstvæver Alfred Berg, Klausdalsbrovej 42, Buddinge, der anbefaler sig som "eneste danske Fabrik i vævede Firma-Etiketter" sig for Tiden i en vanskelig Situation. Hr. Berg opnaaede som "eneste danske Fabrik" Leverancen af Mærkebaand til Forbryderbanden med det altfor fine Navn: Frikorps Danmark. Ordren blev afgivet af Fritz Clausen, der nu imidlertid ikke ser sig i Stand til at betale Regningen. Tyskerne har afvist Sagen og henvist til Fritz Frelsermand, som imidlertid stadig ingen Penge har, og Hr. Bergs Profit er saaledes foreløbig temlig svævende og søgsøge Fritz Clausen tør han neppe, da han lige har anstillet sig som troende Nazist for paa den Maade at opnaa Praferentstilling, naar der er Uddeling af udenlandsk Valuta til Indkøb af Garn og Maskiner.

Vi kender de fleste af disse noble Forretningsfolk, hvis Færd vi følger med levende Interesse, og vi skal love senere at vende tilbage til Emnet.

-o-o-o-

ALT VORT SVINEKØD ER GAAET TIL TYSKLAND.

Det er en uomtvistelig Kendsgerning, og vi skal senere dokumentere vor Paastand med Tal, at de danske Tyskerne, der har faaet alt vort Flæskeskød, og at dette er Grunden til, at de danske Husmødre ikke har kunnet købe dette vigtige Næringsmiddel.

Flere Steder i Provinserne er det kommet til Uroligheder i Havnekvartererne, naar Befolkningen blev vidne til, at tusindvis af Svinekropper blev baaret ombord i Dampere bestemt for Tyskland. I flere Byer har Slagtermestrene indberettet til Politiet, at Tyskerne har - eller har ladet - opkøbe Svin i stort Tal til eget Brug paa Kaserne, og det danske Politi er kendt med, at der paa flere tyske Kaserne her i Landet er blevet slagtet i store Mængder af Svin. Desværre er der sket det overordentlig beskæmmende, at Tyskerne - eller deres Mellemmænd - har betalt 50 Kr. i Oerpris for Svine, og dette har bevirket, at Landmændene nogle Steder har holdt deres Svin tilbage for at sælge til Tyskerne. Vi haaber kun, at det maa være isolerede Tilfælde. Slig landsforræderisk Optreden kan da kun ventes af de danske Nazister.

-o-o-o-

V e d D e,

- at de danske Blade har faaet Opfordring til at omtale amerikansk Film mindst muligt, og at Bladene endog heller ikke maa omtale Hollywoods Rekordproduktion, eller de store Stjernegager, for ikke at vække Irritation hos Tyskerne,
- at General von Hannekens første Ordre til de tyske Officerer lød paa, at de ikke maatte omgaa danske Familier i privat Samvær, fordi Danmarks Konge havde fornærmet Hitler,
- at Politidirektør Ivan Stamm af denne Grund maatte aflyse et større Middagsselskab, da de fleste af Gæsterne udeblev,
- at Stabsleder i Fritz Clausens Landsforræderparti, Løjtnant, Godsejer, Axel Juul Villestrup, fornylig blev idømt en Bøde paa 2000 Kr. for ulovlig Bilkørsel i det sidste 1½ Aars Tid,

-o-o-o-

GIV DE FRIE DANSKE VIDERE, NAAR DE HAR LÆST DET.

ALVORLIGE UROLIGHEDER I AALBORG.

Søndag den 4 og Mandag den 5 Oktober kom det til en Række alvorlige Uroligheder i Aalborg, hvorved en Snæs Mennesker blev mere eller mindre saarede, men det mest bemærkelsesværdige under disse Uroligheder var, at tyske Soldater flere Gange nægtede at parere Ordre fra deres Overordnede, og at de endog en Overgang agerede selvbestalt Polit. Urolighederne endte med en uforbeholden Undskyldning fra den tyske Kommandant i Aalborg og fra den tyske Konsul til de danske Myndigheder. Der er altsaa i høj Grad Maade med de tyske Soldaters eksemplariske Opførsel, som der ellers er raabt op om i baade Tide og Utide.

Det begyndte Søndag Eftermiddag ved 16-Tiden, hvor nogle Medlemmer af Frikorps Danmark provokerede til Optøjer. Deres udfordrende Optræden samlede hurtigt en større Menneskemængde. Det udviklede sig til et stort Slagsmaal med paafølgende Uroligheder, der vedvarede til Midnat, og fortsattes Mandag Middag og Eftermiddag. I Løbet af Søndagen kørte Falck og Zonen 12 lettere saarede til Hospitalerne. Der blev skudt en Del Søndag Aften og ligeledes igen Mandag Eftermiddag. Søndag Aften stormede Tyskerne et Par Restauranter, der blev fuldstændig ryddet. Paa Danserrestauranten GRAND blev saaledes Gæsterne jaget ud uden Overtøj. De tyske Soldater gik derefter ind i Baren, hev Flaskerne ned og tog grundigt for sig af Retterne. Tyske Officerer søgte forgæves at tale deres Soldater til rette, og først da det tyske Gendarmeri kom til Stede og ved Hjælp af Revolvere tvang Soldaterne til at sætte Flaskerne paa Plads igen, kom der paany roover Gemytterne.

Flere andre Steder i Aalborg kom det i Løbet af Søndag Aften til alvorlige Episoder og Tyskerne ryddede flere Steder selv Gaderne. Ja, en Overgang patruljerede de tyske Soldater i tre Geledder gennem Gaderne i den indre By og overtog en Ordenstjeneste, der tilhørte det danske Polit. Da der Søndag Aften ved 23-Tiden blev udsendt højrestaaende Ordre angaaende Hjemkaldelse af de tyske Soldater, nægtede mange Tyskere at parere Ordre, og benyttede i Stedet Lejligheden til i Ly af Mørket at spytte efter deres Overordnede.

Ogsaa Mandag skete der en Række alvorlige Episoder i Aalborg, skønt Politiets Opfordring til Folk om at holde sig hjemme i nogen Maade virkede. Adskillige Restauranter lukkede frivilligt Kl. 20, og der var temlig faa Mennesker paa Gaden. Ved 21-Tiden blev der fundet en Mand paa Østeraa med seks Bajonetstik i Kroppen. En Time senere maatte Falck køre en Marinesoldat til Hospitalet. Han havde faaet Munden helt spoleret. Mandag Aften blev alle tyske Soldater hentet tidlig ind paa Kasernen.

Tirsdag fremsendtes den tyske Undskyldning for deres Soldaters Optræden, herunder navnlig, at Folk, der ikke havde Adkomst dertil, Søndag havde patruljeret i Gaderne og overtaget en Tjeneste, der rettelig tilkom det danske Polit.

-o-o-o-

HVORFOR VI IKKE TROR ET HAK PAA DE TYSKE MEDDELELSER.

Tyskerne stiller sig blaaøjede og uforstaaende, naar de hører, at vi ikke tror et Hak paa alle deres løgnagtige Meddelelser. Skulde der endnu være enkelte Tvivlere, saa er her et godt Eksempel at tage lære af.

Da Efterretningerne om Urolighederne i Aalborg naaede til København, blev Pressens Repræsentanter kaldt til Møde i Udenrigsministeriet, hvor der blev givet Ordre fra Tyskerne om, at de Tilskadekomne i Aalborg under ingen Omstændigheder maatte omtales som saarede. Disse Tilfælde skulde i Bladene omtales som "brakkede Arme og Ben ved Uheld", og saa maatte det endda ikke paa nogen Maade omtales, at disse "Uheld" var sket paa Gaden.

Kommentarer overflødige.

-o-o-o-

DOMMER EIDE HAR FAAET KOLDE FØDDER.

Det har aabenbart ikke rigtig behaget Dommer Eide, at han i vort September-Nummer var opført i DEN BLAA BOG sammen med sin Hustru. Denne Dommer, der har gjort sin Stand saa mange Bryderier gennem Aarene, folte sig foranlediget til at udstede en højtidelig Erklæring i Dagspressen den 8 Oktober, hvori han helt benægtede sin Tilknytning til det danske Nazzi-Parti. Vi har gentagne Gange set lignende Benægtelser, dels fra Partiet overfor Medlemmer, dels fra disse selv, naar det var opportunt i Forbindelse med Levebrødet, og Partiet har altid stillet sig meget large overfor saadanne Benægtelser af mere eller mindre jesuitisk Art.

Det har imidlertid Mand og Mand imellem i flere Aar været en offentlig Hemmelighed, at Eide-begyndende som Facisttilhænger- var gledet over i Nazisternes Rækker, og at baade han og hans Hustru var blandt Stillerne til Nazist-Partiet, da dette Landsforrædder-Parti første Gang deltog i et Folketingsvalg. Denne sidste Kendsgerning er blevet dokumenteret overfor den danske Presse, idet Blade og Pressebureauer faa Dage efter, at Dommer Eides Erklæring var blevet offentliggjort, modtog en fotografisk Gengivelse i naturlig Størrelse af den originale Stillerliste for Nazistpartiet, hvor paa saavel Dommer Eides som hans Hustrus egenhændige Underskrift findes.

Det er muligt, at Dommer Eide, nu hører han kan se, at det gaar med rivende Part mod Tysklands totale Nederlag, populært sagt har faaet "kolde Fødder", og at han følgelig har udmeldt sig af Partiet, men Hr. Eide og Ligestillede maa dog ikke tro, at det er den Slags Danske, der er Brug for, naar Frihedens Time igen er inde for vort elskede Fædreland.

-o-o-

P O L I T I E T O G B E F O L K N I N G E N .

I en ledende Artikel i "Dansk Politiforbunds" Medlemsblad af 23 Oktober giver "Politibladet" Udtryk for sin Bekymring for Bevarelsen af Tillidsforholdet mellem Befolkningen og Politiet, og for de Vanskeligheder Politiet stilles overfor under det tyske Voldsherredømme. Man søger at stive sig af med smukke Ord om "stedse at gøre sin Pligt ud fra gældende Love og Vedtægter", og "løse sin Opgave i nøje Overensstemmelse med Kongens og Regeringens Bud". Bevares - det er en prisværdig Opfattelse af Pligt og embedsmandsmæssig Retskaffenhed under fredelige Forhold, hvor Konge og Regering frit raader i et frit Land, men man maa ikke glemme, at Regeringen siden Overfaldet den 9. April har handlet under den groveste Tvang, og at alle de Forordninger, der er rettet mod den danske Befolkning til Støtte for det tyske Voldsherredømme, kun er blevet til under magtesløs Protest om de frygteligste Voldshandlinger mod Land og Folk. Bestemmelserne er kun midlertidige, og der er vel ingen herhjemme, der tvivler om, at mindre end en Time efter, at de angelsaksiske Nationer har tilføjet Tyskerne det afgørende Nederlag, vil de være ophævet og erstattet med andre, hvis hele Indhold bærer Præget: "Herut med det tyske Pak."

En Lov har kun Gyldighed, naar den er Udtryk for Folkets Retsopfattelse, og der er vel ingen herhjemme, der tror, at de Love, der "tjener til at sikre det gnidningsløse Samarbejde" mellem den danske Befolkning og dets norske Broderfolks Bøddler, er. Saadanne Love, der staar i den skarpeste Modstrid med Folkets Opfattelse lader sig for en kort Tid opretholde ved brutal Tvang, men før eller senere vil de blive væltet over Ende, og Historien vil da fælde sin Dom over et alt for nidkært Politii, der i blindt Hensyn til personlig Kærriøre og i Angst for Vanskelighederne, gik Voldsmandenes Ærinde i et Omfang, der fik Folket til at betragte det som sin Fjende. Da vil ingen Godtkøbsfraser om Kongens og Regeringens Bud kunne afværge Folkets Dom: I en Tid, da det saa værst ud for Landet, svigtede Politiet baade Regeringens og Folkets Tillid.

I Dagspressen fandtes fornylig en Notits med Overskriften " 575 Fanger venter paa Celleplads. Og 370 er husvilde som Følge af Pladsmangel i Fængslerne. Justitsministeren finder paa en Udvej." Ja, hvorfor ikke. Jo galere jo bedre. Lad os blot lave Landet om til et eneste stort Fængsel, og lad os først og fremmest spærre dem inde, som forsøger at protestere, saa gaar det lettere med Resten.

Den Udvej, som Justitsministeren maa udfinde, og som i Følge den nævnte Notits gaar i Retning af at bygge for en kvart Million Fængselsbarakker (det skal Tyskerne nok give Cement til) kan vi give en meget bedre og billigere Anvisning paa: Sørg for, Hr. Justitsminister, at visse Kredse (og det er lykkeligvis kun visse Kredse) indenfor Politiet faar Forstaaelsen af, at et alt for nidkært Posekiggeri er absolut upaakrævet, og at det, naar Nidkærheden gaar saavidt, at selv Tyskerne forbaves, er direkte skadeligt for Landet. Sørg for, at i hvert Fald Deres overordnede Embedsmænd forstaa, at der gives Forhold - som de nuværende for Eksempel - hvor man maa vise nogen politisk Forstaaelse og være beredt til at paatage sig et vist Ansvar, selv om dette ogsaa lige i Øjeblikket skulde synes at virke som en Hemske paa Karrieren.

At Befolkningen her i Landet med saa stor Interesse kaster sig over de saakaldte "illegale Blade" skyldes ikke simpel Nyfigenhed, men en saaret Retfærdighedssans naturlige Reaktion imod den Tvang, der udøves imod den frie Presse, og en brændende Trang til at faa Kundskab om, hvorledes der skaltes og valtes med Landets og Befolkningens Velfærd. "De Frie Danske", f. Eksempel, er saa udbredt, at kun meget faa ikke paa et eller andet Tidspunkt har været i Forbindelse med det. Utallige Landsmænd rundt om paa Kontorer, Værksteder og Fabrikker har paa et eller andet Tidspunkt faaet udleveret et mindre Antal Eksemplarer til Fordeling blandt Venner og Kolleger, og det kan vi forsikre Dem for, Hr. Justitsminister, at hvis Deres dertil udvalgte Politibetjente fortsætter deres "landsfrelsende Arbejde" med at faa kastet disse Mennesker i Fængslet, saa forslaar saa sandelig den kvarte Million ikke tilnærmelsesvis. Bladet, kan hverken De eller Tyskerne standse, glem dog ikke, at 98% af Danmarks Befolkning staar sammen med os; og forhindre dets Udbredelse ved at sætte Læserne i Fængsel... Undskyld, at vi smiler overbærende, Hr. Justitsminister Thune Jacobsen..

-g-o-o-

De københavnske Journalisters Fagforening "Journalistforbundet" har paa et Bestyrelsesmøde vedtaget at ekskludere deres fortræffelige Kolleger, der for Øjeblikket gør et højst fortjenstfuldt Stykke Arbejde i England, dels ved London Radio, og dels i de dansk-engelske Blade. Journalistforbundet har selvfølgelig ikke foretaget denne uværdige Handling af egen fri Vilje, idet Dr. Meissner havde truet med at opløse Journalistforbundet og beslaglægge dets Formue, saafremt Eksklusionen ikke fandt Sted. Hr. Meissner gennemtrumfede endog, at Eksklusionen blev udsendt gennem Ritzaus Bureau og i Radioavisen.

Det er ikke for meget sagt, at den danske Offentlighed modtog Efterretningen om disse Eksklusioner med oprigtig Harm. Man havde ærlig talt ventet en mere mandig og dansk Oprøden af d'Herrer Journalister - selv med Risiko for, at det var gaaet ud over Pengepungen.

-o-o-o-

GIV DETTE NUMMER AF " DE FRIE DANSKE " VIDERE, NAAR DE HAR LÆST DET -

